

MAANDAG 15 NOVEMBER

Galer Street School is een plek waar compassie, onderwijs en mondiale connectiviteit samenkomen om van onze leerlingen betrokken burgers van een duurzame en diverse planeet te maken.

Leerling: Bee Branch

Klas: twee

Docent: Levy

LEGENDA

M Meer dan uitmuntend

U Uitmuntend

B Bijna uitmuntend

Wiskunde	M
Biologie	M
Levensbeschouwing	M
Maatschappijleer	M
Creatief schrijven	M
Pottenbakken	M
Taalkunde	M
Expressieve dans	M

OPMERKINGEN: Bee is een voorbeeldige leerling. Haar leergierigheid werkt aanstekelijk, evenals haar vriendelijkheid en humor. Bee is niet bang om vragen te stellen. Het is altijd haar streven om een onderwerp volledig te doorgronden, niet slechts om een goed cijfer te halen. De andere leerlingen vragen Bee regelmatig om hulp bij hun schoolwerk,

waaraan ze altijd met genoeg gehoor geeft. Wanneer ze alleen werkt, is Bee uitermate geconcentreerd. Wanneer ze in een groepje werkt, neemt ze kalm en zelfverzekerd het voortouw. Opmerkenswaardig is nog dat Bee een talentvol fluitiste is. We zijn pas op een derde van het schooljaar, maar nu al betreurt ik de dag dat Bee haar diploma zal halen aan Galer Street en de wijde wereld in zal trekken. Ik heb begrepen dat ze zich heeft aangemeld bij enkele internaten in het oosten. Ik benijd de docenten die Bee voor het eerst mogen ontmoeten en zelf zullen ontdekken wat een geweldige jongedame ze is.

*

Die dag tijdens het avondeten liet ik de kreten van ‘we zijn zo trots op je’ en ‘wat is ze toch slim’ van pap en mam gelaten over me heen komen tot er een korte stilte viel.

‘Je weet wat dat betekent,’ zei ik. ‘Wat voor belangrijks dat betekent.’
Pap en mam keken elkaar vragend aan.

‘Weet je dat niet meer?’ zei ik. ‘Toen ik naar Galer Street ging, zeiden jullie dat ik mocht vragen wat ik maar wilde als cadeautje voor mijn diploma als ik de hele tijd goede cijfers zou halen.’

‘Dat weet ik nog,’ zei mam. ‘Dat zeiden we zodat je niet meer zou zeuren om een pony.’

‘Dat wilde ik vroeger,’ zei ik. ‘Maar nu wil ik iets anders. Wil je niet weten wat?’

‘Dat weet ik niet,’ zei pap. ‘Willen we dat weten?’

‘Met het gezin op reis naar Antarctica!’ Ik haalde de folder tevoorschijn die ik onder me op de stoel had verstopt. Het was een folder van een avontuurlijk reisbureau dat cruises aanbiedt naar exotische plaatsen. Ik sloeg hem open op de bladzijde over Antarctica en gaf hem aan pap en mam. ‘Als we gaan, dan moet het tijdens de kerstvakantie.’

‘Dit jaar?’ vroeg mam. ‘Je bedoelt over een maand?’ Ze kwam over-eind en begon de lege bakjes van de afhaalmaaltijd terug te stoppen in de zakken waarin ze waren bezorgd.

Pap had zich al in de folder verdiept. ‘Dan is het daar zomer,’ zei

hij. ‘Dat is de enige periode waarin je kunt gaan.’

‘Pony’s zijn anders erg schattig, hoor.’ Mam knoopte de zakken dicht.

‘Wat vind jij?’ Pap keek op naar mam.

‘Komt het niet slecht uit met je werk?’ vroeg ze hem.

‘We krijgen les over Antarctica,’ zei ik. ‘Ik heb alle verslagen van ontdekkingsreizigers gelezen en ik houd mijn presentatie over Shackleton.’ Ik ging verzitten in mijn stoel. ‘Ik kan het bijna niet geloven. Jullie zeggen allebei geen nee.’

‘Ik wachtte jouw reactie af,’ zei pap tegen mam. ‘Jij hebt een hekel aan reizen.’

‘Ik wachtte jouw reactie af,’ zei mam. ‘Jij zit met je werk.’

‘O, god. Dan zeggen jullie dus ja!’ Ik sprong op uit mijn stoel. ‘Jullie zeggen ja!’ Mijn blijdschap werkte zo aanstekelijk dat Roomijs wakker werd en al blaffend overwinningsrondjes om de keukentafel begon te rennen.

‘Zeggen we ja?’ vroeg pap aan mam onder het gekraak van plastic afhaalbakjes die in de vuilnisbak werden gepropt.

‘We zeggen ja,’ zei ze.

DINSDAG 16 NOVEMBER

Van: Bernadette Fox

Aan: Manjula Kapoor

Manjula,

Er is iets onverwachts gebeurd en ik zou het fijn vinden als je wat extra uren zou kunnen maken. Wat mij betreft was deze proeftijd een groot succes. Ik hoop dat het jou ook is bevallen. Als dat zo is, laat het me dan z.s.m. weten, want ik kan je Indiase toverkunsten goed gebruiken voor een groot project.

Oké, ik zal niet langer zo geheimzinnig doen.

Je weet dat ik een dochter heb, Bee. (Zij is degene voor wie je de medicijnen bestelt en dapper ten strijde trekt tegen de verzekeringsmaatschappij.) Blijkbaar hebben mijn man en ik haar beloofd dat ze mocht vragen wat ze maar wilde als ze de middenbouw zou doorlopen met alleen maar tien. Die tien heeft ze gehaald – of moet ik zeggen M'en, want Galer Street is zo'n ruimdenkende school die gelooft dat cijfers het zelfvertrouwen ondermijnen (laten we hopen dat jullie dat soort scholen niet hebben in India) – en raad eens wat Bee wil? Op vakantie naar Antarctica met het hele gezin!

Ik kan wel een miljoen redenen bedenken waarom ik niet naar Antarctica wil, maar de belangrijkste is dat ik daarvoor mijn huis zou moeten verlaten. Je bent er inmiddels vast wel achter dat ik dat niet graag doe. Maar ik kan dit Bee niet uit haar hoofd praten. Ze is een braaf kind. Ze heeft meer pit dan Elgie, ik en tien anderen bij elkaar. Bovendien heeft ze zich voor volgend schooljaar bij een aantal internaten aangemeld, waar ze ongetwijfeld zal worden toegelaten vanwege die tien. Oeps, M'en! Dus het zou nogal ongepast zijn om haar dit te weigeren.

De enige manier om naar Antarctica te reizen is per cruiseschip. Zelfs het kleinste schip telt honderdvijftig passagiers, wat betekent dat ik opgesloten zit met honderdnegenenveertig andere mensen die mij op unieke wijze het bloed onder de nagels vandaan zullen halen met hun onbeschoftheid, hun verspilling, hun idiote vragen, hun onophoudelijke gemekker, hun bizarre dieetwensen, hun saaie geklets, enzovoorts. Of erger nog, misschien richten ze hun nieuwsgierigheid wel op mij en verwachten ze een beleefde reactie. Bij de gedachte daaraan krijg ik al een paniekaanval. Een beetje sociale angst kan geen kwaad, toch?

Als ik je alle informatie geef, zou jij dan alsjeblieft kunnen zorgen voor het papierwerk, de visums, de vliegtickets en al het andere nodige om ons drieën van Seattle naar het Witte Continent te krijgen? Zou je hier tijd voor hebben?

Zeg alsjeblieft ja,

Bernadette

O ja, je hebt de creditcardgegevens al om de vliegtickets, de reis en de benodigde uitrusting te betalen. Maar wat je salaris betreft: ik heb liever dat je dat rechtstreeks van mijn persoonlijke rekening haalt. Toen Elgie vorige maand het bedrag voor jouw werk op het afschrift van de creditcardrekening zag staan, was hij niet blij dat ik een virtuele assistent in India had aangenomen – ook al ging het maar om een klein bedrag. Ik heb tegen hem gezegd dat ik geen gebruik meer van je diensten zou maken. Dus als het enigszins kan, Manjula, laten we onze relatie dan geheimhouden.

*

Van: Manjula Kapoor

Aan: Bernadette Fox

Beste mevrouw Fox,

Het zou me een genoegen zijn u te helpen met het regelen van de reis van uw gezin naar Antarctica. Bijgesloten vindt u het contract om mij op fulltimebasis in te huren. Wilt u waar aangegeven alstublieft uw bankcode invullen. Ik kijk ernaar uit onze samenwerking voort te zetten.

Hartelijke groet,

Manjula

*

Factuur van Delhi Virtual Assistants International

Factuurnummer: BFB39382

Medewerker: Manjula Kapoor

40 uur per week voor \$ 0,75 p/u

totaal:

\$ 30,00

Gelieve factuur per ommegaande te betalen.

WOENSDAG 17 NOVEMBER

Brief van Ollie Ordway ('Ollie-O')

VERTROUWELIJK: AAN DE OUDERRAAD VAN GALER STREET SCHOOL

Beste ouders,

Het was geweldig om jullie vorige week te ontmoeten. Ik ben zeer verheugd dat de fantastische Galer Street School mijn hulp heeft ingeroepen. Directrice Goodyear verzekerde me dat de ouderraad zeer gemotiveerd was en jullie hebben me niet teleurgesteld.

Laat ik **ter zake** komen: over drie jaar loopt het huurcontract van jullie huidige locatie af. Ons doel is om een **daverende campagne** te lanceren zodat jullie een groter en meer passend schoolgebouw kunnen aankopen. Voor degenen die niet bij de vergadering aanwezig konden zijn, hier een **resumé**:

Ik heb een enquête afgenomen onder vijftientig ouders in de omgeving van Seattle met een inkomen van minimaal \$ 200.000, wiens kinderen straks naar de kleuterschool gaan. Het komt erop neer dat Galer Street gezien wordt als een **tweede keus**, een uitwijkmogelijkheid voor degenen die niet tot de school van hun eerste keuze worden toegelaten.

Ons streven is om de positie van Galer Street te **verbeteren** en een plek te veroveren binnen het **Eerste Keus Cluster (EKC)** van de elite van Seattle. Hoe gaan we dit bereiken? Wat is het **geheime ingrediënt**?

Jullie motto zegt dat Galer Street berust op 'mondiale connectiviteit'. (Jullie zijn niet alleen **vernieuwend** in jullie ideeën, maar ook in jullie woordkeuze!) Jullie hebben indrukwekkend veel **media-aandacht** weten te genereren voor de koeien die jullie hebben gekocht voor de Guatemalanen en voor de fornuizen op zonne-energie die jullie naar Afrikaanse dorpelingen hebben gestuurd. Hoewel het loffelijk is om **kleine geldbedragen** op te halen voor mensen die je nog nooit hebt ontmoet, wordt het nu de hoogste tijd om **grote geldbedragen** in te zamelen voor de particuliere school van jullie eigen kinderen. Om dit te kunnen bereiken, moeten jullie jezelf bevrijden van wat ik

de mentaliteit van **Toyota-ouders** noem en meer gaan denken als **Mercedes-ouders**. Hoe denken Mercedes-ouders? Uit mijn onderzoek blijkt het volgende:

1. De keuze voor een particuliere school is zowel gebaseerd op **angst** als op **ambities**. Mercedes-ouders zijn bang dat hun kinderen niet 'de best mogelijke opleiding' krijgen, wat niets te maken heeft met het onderwijs zelf, maar alles met het aantal andere Mercedes-ouders op een bepaalde school.
2. Bij het uitzoeken van een kleuterschool hebben Mercedes-ouders maar één **doel** voor ogen. En dat is **Lakeside School**, de school van Bill Gates, Paul Allen, e.a. Lakeside wordt gezien als hét voorbereidend onderwijs voor de Ivy League-universiteiten. Ik zal er niet omheen draaien: deze **trein** vertrekt vanaf **Kleuterschool Centraal** en stopt pas weer op **Station Harvard**.

Directrice Goodyear heeft me een rondleiding gegeven door jullie huidige schoolgebouw op het industrieterrein. Blijkbaar hebben Toyota-ouders er geen problemen mee om hun kinderen naar een school te sturen tegenover een **groothandel in zeevruchten**. Mercedes-ouders wel, dat verzeker ik jullie.

Alles valt of staat dus met het inzamelen van geld voor de aankoop van een nieuw schoolgebouw. De beste manier om dit te bereiken is door te zorgen dat de volgende kleuterklas vol zit met kinderen van **Mercedes-ouders**.

Zet je maar schrap, want dat wordt een hels karwei. Maar vrees niet: ik ben gespecialiseerd in het helpen van de **underdog**. Gelet op jullie budget heb ik een **tweeledig plan van aanpak** opgesteld.

Het eerste **actiepunt** is het ontwerpen van een **nieuw logo** voor Galer Street. Hoe dol ik ook ben op smoezelig getekende handafdrukken, laten we toch vooral op zoek gaan naar een afbeelding die **succes** uitstraalt. Een vierdelig wapenschild, met afbeeldingen van de Space Needle, een rekenmachine, een meer (als verwijzing naar Lakeside) en nog iets anders, misschien een soort bal? Ik noem maar wat, er staat nog niets vast.

Het tweede **actiepunt** is het organiseren van een **Brunch voor Belangstellende Ouders (BBO)**, waar we de elite van Seattle naartoe proberen te lokken, oftewel de **Mercedes-ouders**, zoals ik ze zo graag noem. Galer Street-ouder Audrey Griffin heeft gul aangeboden om deze bijeenkomst in haar prachtige huis te houden. (Het is slimmer om bij de visgroothandel uit de buurt te blijven.)

Bijgesloten vindt u een overzicht van **Mercedes-ouders** uit Seattle. Het is van groot belang dat u deze lijst doorneemt en me vertelt wie u mee kunt krijgen naar de BBO. We zijn op zoek naar die **dappere voorhoede** die we vervolgens als **lokaas** kunnen gebruiken om nog meer **Mercedes-ouders** binnen te halen. Als ze elkaar op de brunch zien, zal dat hun angst dat Galer Street een tweederangs school is wegnemen en zullen de aanmeldingen binnenstromen.

Ondertussen zal ik aan de slag gaan met de uitnodigingen. Bezorg me die namen z.s.m. Deze brunch in het huis van de Griffins moet nog voor de kerst plaatsvinden. Zaterdag 11 december is mijn streefdatum. Het ziet ernaar uit dat deze happening onze grote **doorbraak** gaat worden.

Groetjes,
Ollie-O

*

Briefje van Audrey Griffin aan een specialist in het bestrijden van braamstruiken

Tom,

Ik was in mijn tuin de overblijvende planten aan het snoeien en wat kleurige winterbloeiërs aan het planten ter voorbereiding voor de schoolbrunch op 11 december bij ons thuis. Toen ik het compost wilde keren, prikte ik me aan enkele braamtakken.

Tot mijn grote schrik moet ik constateren dat ze zijn teruggekeerd, niet alleen in de composthoop, maar ook in mijn verhoogde groenteperken, mijn kas en zelfs in mijn wormenbak. Je kunt je voorstellen dat dit mij nogal frustreerde, zeker aangezien je een klein fortuin in

rekening hebt gebracht voor het verwijderen van de struiken drie weken geleden. (Voor jou is \$235 misschien niet veel geld, maar voor ons wel.)

In je folder stond dat je garantie geeft op je werk. Dus kun je alsjeblieft vóór de 11e terugkomen om alle braamstruiken te verwijderen, dit keer definitief?

Met vriendelijke groet, en pak gerust wat van mijn snijbieten,
Audrey

*

Briefje van Tom, specialist in het bestrijden van braamstruiken

Audrey,

Ik heb wel degelijk alle braamstruiken van jullie terrein verwijderd. De braamtakken waar jij het over hebt, komen van het huis van je burens op de heuvel. Het zijn hun braamstruiken die onder het hek door je tuin in groeien.

Om dit tegen te gaan, zouden we een geul kunnen graven op de perceelgrens en deze vol kunnen storten met beton, maar die geul zou anderhalve meter diep moeten zijn en dat zou behoorlijk prijzig worden. Je kunt de struiken ook in bedwang houden met onkruidverdelgers, maar ik weet niet of je dat wilt, gezien je wormenbak en je groenten.

Het enige wat echt zou helpen, is dat de burens op de heuvel hun braamstruiken met wortel en al laten verwijderen. Ik heb nog nooit zoveel wilde braamstruiken zien groeien hier in de stad, zeker niet op Queen Anne Hill, met de huizenprijzen daar. Ik heb wel eens een huis op Vashon Island gezien met hele barsten in de fundering veroorzaakt door braamstruiken.

Aangezien de struiken van de burens op een steile helling staan, hebben ze een speciale machine nodig. De beste is de cxj Hillside Side-Arm Thrasher. Die heb ik zelf niet.

Een andere optie, en een betere vind ik zelf, is het inzetten van grote varkens. Huur er een paar en binnen een week hebben ze al die braam-

struiken er met wortel en al uitgerukt. Bovendien zien ze er verdraaid schattig uit.

Wil je soms dat ik eens met de burens ga praten? Ik kan wel even aankloppen. Al ziet het huis er aardig verlaten uit.

Laat maar weten.

Tom

*

Van: Soo-Lin Lee-Segal

Aan: Audrey Griffin

Audrey,

Ik had je toch verteld dat ik sinds kort met de shuttlebus naar het werk ga? Nou, raad eens wie er vanmorgen bij me in de bus zat? De man van Bernadette, Elgin Branch. (Ik weet wel waarom ik geld moet besparen en dus met de Microsoft Connector ga. Maar Elgin Branch?) Ik wist eerst niet eens zeker of hij het was, zo weinig zien we hem op school.

Hier ga je van smullen. Er was maar één stoel vrij en dat was naast Elgin Branch, een plekje tussen hem en het raam.

‘Pardon,’ zei ik.

Hij was verwoed op zijn laptop aan het typen. Zonder op te kijken hield hij zijn benen opzij. Ik weet dat hij een Level 80 senior manager is en ik ben maar een *admin*. Maar een echte heer zou opstaan om een vrouw erlangs te laten. Ik wurmde me langs hem heen en ging zitten.

‘Het lijkt erop dat we eindelijk wat zonneschijn krijgen,’ zei ik.

‘Dat zou mooi zijn.’

‘Ik kijk echt uit naar het Wereldfeest,’ zei ik. Hij keek een beetje angstig, alsof hij geen idee had wie ik was. ‘Ik ben de moeder van Lincoln Van Galer Street.’

‘Maar natuurlijk!’ zei hij. ‘Ik zou graag met je kletsen, maar ik moet deze e-mail afmaken.’ Hij pakte de koptelefoon die om zijn nek hing, zette hem op zijn hoofd en richtte zich weer op zijn laptop. En raad